

„Ultimele raze de lumină”: Descoperirea caracterului lui Dumnezeu

11 februarie 1999

Gili Cârstea

“Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii este o descoperire a caracterului dragostei Sale” (Parabole 283).

Studiată cu atenție, în lumina acestei viziuni profetice, Biblia descoperă un Dumnezeu disperat în efortul de a se face cunoscut. Acesta este cel mai sfâșietor strigăt al inimii lui Dumnezeu, care răzbate atunci când gunoiul erorilor este măturat, iar mintea noastră, luminată de Soarele Neprihănirii, înțelege valoarea celei mai prețioase perle care poate fi găsită: “Viața veșnică este aceasta: Să te cunoască pe Tine...”

“Boul își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslea stăpânului lui, dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine” (Isaia 1,3).

“Căci poporul Meu este nebun, nu Mă cunoaște; sunt niște copii fără minte și lipsiți de pricepere” (Ieremia 4,22).

“Pentru ce dar, poporul acesta al Ierusalimului se lasă dus în necurmăte rătăciri?” se întreba Domnul în disperare. “Nu este nici un leac alinător în Galaad?... Pentru ce nu se face dar vindecarea fiicei poporului Meu?” (Ieremia 8,5.22).

La peste două mii de ani de atunci, nouă ne vine greu să credem că generația prezentă este lovită de un gen asemănător de orbire, de o necunoaștere a lui Dumnezeu la fel de profundă ca a lor. Și totuși, se poate constata ușor că “vindecarea fiicei poporului Meu” încă nu s-a făcut.

Cu toate eforturile, planurile, angajamentele și strategiile prezente, ce ne împiedică oare să vestim lumii “ultima solie de har”? Din ce cauză “ultimele raze ale luminii harului” nu reușesc să ajungă la miliardele care locuiesc pământul, în ciuda faptului că mesajul adventist face ocolul planetei pe toate căile și frecvențele?

Ne place să credem, ca întotdeauna, că nu ducem “lipsă de nimic” în cunoașterea Scripturii. Ne încăpățânăm să propovăduim lumii solia adventă, deși refuzăm să primim noi înșine solia neprihănirii lui Hristos. Campanie după campanie trece, dar noi nu ne alarmăm că “vindecarea fiicei poporului Meu” nu se

face. Ne-ar agasa teribil dacă ni s-ar spune și nouă astăzi: “Poporul Meu nu Mă cunoaște.”

Cum să vestim lumii ultima solie de har, dacă nu înțelegem că solia este o “descoperire a caracterului dragostei Sale”? Cum să prezentăm ceva ce nu am descoperit încă? Cum putem spune că solia pe care o prezentăm este ultima, deși nu reușim să prezentăm corect caracterul Său, iar timpul se lungește exasperant? Cu trecerea anilor, impasul nostru va deveni mai vizibil, deci mai jenant, iar țepușul în care va trebui să dăm cu piciorul ni se va părea imens.

Cu delicatețe și răbdare, Dumnezeu avertizează generația noastră:

“Lumea este învăluită de întunericul necunoașterii lui Dumnezeu. Oamenii pierd cunoștința caracterului Său. El a fost înțeles greșit și interpretat greșit. În acest timp trebuie vestită o solie de la Dumnezeu, o solie iluminatoare în influența ei și mântuitoare în puterea ei. Caracterul Său trebuie să fie făcut cunoscut. În întunericul acestei lumi trebuie să strălucească lumina slavei Sale, lumina bunătății, îndurării și a adevărului Său (COL 415).

Lumina slavei Sale – caracterul Său – trebuie să strălucească în urmașii Săi. Astfel trebuie ei să slăvească pe Dumnezeu, să lumineze calea spre casa Mirelui, spre cetatea lui Dumnezeu, la ospățul nunții Mielului (COL 414).

Aici găsim marele test al apartenenței. Ne face plăcere să cităm des că noi “nu mai suntem din lume.” Dacă nu mai suntem din lume, înțelegem noi caracterul lui Dumnezeu altfel decât lumea? Care este concepția adventistă despre caracterul lui Dumnezeu altfel decât lumea? Care sunt diferențele? Dacă Babilonul a înțeles și interpretat greșit caracterul lui Dumnezeu, cum se face că ne închinăm la același Dumnezeu? Lumea creștină crede într-un iad lung, iar rămășița crede într-un iad scurt. Lumea creștină crede că Dumnezeu îi arde cu foc pe păcătoșii rebeli, rămășița spune că El doar “permite.” Cei din Babilon Îl consideră pe Dumnezeu vinovat de mizeria omenească, noi Îl considerăm doar “responsabil.”

Savanții Babilonului ne-au scos ochii ca lui Samson, și acum ne citesc ei Biblia în fiecare seară înainte de culcare. Pe ei nu-i sperie că ne închinăm în altă zi, atâta timp cât recunoaștem că avem același Dumnezeu. “Întunericul acoperea lumea și bezna profundă acoperea poporul. Prin mulțimea reprezentărilor greșite ale vrăjmașului, mulți erau înșelați așa de tare, încât se închinau unui dumnezeu fals, îmbrăcat cu atributele caracterului lui Satana” (CED 73).

Văzând că “vindecarea fiicei poporului Meu” nu se face, poate a sosit timpul să ne întrebăm cu seriozitate dacă Domnul Isus Hristos pe care îl predicăm noi nu este același pe care îl predică fiicele Babilonului în bisericile lor. Și am mai putea face ceva. Am putea să ne uităm cu atenție, nu la hainele cu care apare El îmbrăcat, ci la inima Lui, zdrobită și însingurată, unde vom descoperi un gol nevindecat. Agonia cu care strigă: “Poporul Meu nu mă cunoaște” s-ar putea să fie ultima noastră șansă.
